

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **T. H. N.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Milady Horákové 13, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**, se sídlem Loretánské nám. 5, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2022, č. j. 115205-3/2022-OPL, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 2. 2024, č. j. 55 A 38/2022-155,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil usnesení Velvyslanectví České republiky v Hanoji ze dne 11. 4. 2022, č. j. 1304-2/2022-HANOKO, jímž byla podle § 169d odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „ZPC“), zamítnuta žádost žalobce o upuštění od osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu, a v důsledku toho bylo podle téhož ustanovení ZPC zastaveno řízení o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty.

[2] Krajský soud žalobu zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem. Neztotožnil se s názorem žalobce, že by právní úprava uvedená v § 169d odst. 1 a 3 a § 181b ZPC a nařízení vlády č. 220/2019 Sb., případně její dopady na žalobce, byly protiústavní. Žalobce nemá žádný právní nárok na zaměstnaneckou kartu, přičemž Česká republika má v zásadě

neomezený prostor k úvaze, nakolik umožní státním příslušníkům té či oné země pracovat či vyvíjet jinou aktivitu v České republice. Stanovení kvót prostřednictvím § 181b ZPC a prováděcích nařízení proto není v rozporu s ústavním pořádkem ani mezinárodními smlouvami, kterými je Česká republika vázána, a to ani tehdy, je-li kvóta nulová.

[3] K argumentaci žalobce, v níž se opakovaně odvolával na čl. 36 odst. 1 Listiny základních práva a svobod (dále též „Listina“), krajský soud uvedl, že toto ustanovení bylo „ve hře“ v situaci řešené rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 2/2019-54. Žalobce ovšem přehlíží podstatné změny, k nimž v mezidobí došlo. Zákodárce v souladu s čl. 78 Ústavy a též s čl. 36 odst. 1 a 4 Listiny zakotvil v § 181b ZPC zákonné zmocnění pro vládu omezovat nařízeními počty žádostí přijímaných jednotlivými zastupitelskými úřady, a vláda tak učinila. Pokud následně Velvyslanectví v Hanoji na svých webových stránkách oznámilo, že nepřijímá žádosti o zaměstnanecké karty mimo vládou schválené programy, jednalo v souladu s § 181b ZPC a prováděcím nařízením vlády. Česká republika se tedy ústavně souladným postupem rozhodla nevydávat určitý typ zaměstnaneckých karet prostřednictvím Velvyslanectví v Hanoji. Požaduje-li žalobce právě takový typ zaměstnanecké karty, pak mu nepřisluší žádné právo na její vydání. Nelze pak dovozovat protiústavnost z toho, že žalobce nemůže osobně podat žádost o zaměstnaneckou kartu, která mu nemůže být vydána.

[4] K čl. 4 odst. 2 Listiny, kterého se žalobce taktéž dovolával, soud zdůraznil, že § 181b ZPC a prováděcí vládní nařízení neomezují žalobcova základní práva, a to dokonce ani právo na fair proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny. Žalobci nic nebrání, aby svou žádost o zaměstnaneckou kartu na Velvyslanectví v Hanoji podal; musí však počítat s tím, že s ohledem na stanovenou nulovou kvótu s ní bude naloženo způsobem, který zákon pro tento případ předvídá. Ani další výtky žalobce k protiústavnosti právní úpravy (netransparentnost, neprůhlednost, libovůle) soud neshledal důvodnými.

[5] Žalobcem akcentované závěry Ústavního soudu v nálezu Pl. ÚS 26/2016 nelze na projednávaný případ použít. Žalobce se mylí, pokud se domnívá, že vláda nemá pravomoc provádět schvalování programů pro zaměstnanecké karty. Tato pravomoc vládě vyplývá v obecné rovině z § 120 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, a v případě zaměstnávání cizinců z § 42g odst. 5 ZPC. Z § 181b ZPC pak vyplývá, že vláda je oprávněna rozvrhnout počet žádostí o zaměstnaneckou kartu v rámci jednotlivých vládou schválených programů.

[6] Důvodnou krajský soud neshledal ani námitku žalobce vznesenou při jednání týkající se formy Programu klíčový a vědecký personál. Program je nástrojem politiky zaměstnanosti a řízení ekonomické migrace a nejedná se o právní předpis. Není proto důvodu, aby byl vládou schvalován ve formě nařízení vlády, nýbrž je zcela na místě, aby jej vláda schválila usnesením (čl. 76 odst. 2 Ústavy). Již z tohoto důvodu soud nepřisvědčil žalobci, že je tento program neexistující, a že by se k němu při posuzování kvót dle prováděcích nařízení podle § 181b ZPC nemělo přihlížet.

[7] K námitce rozporu § 181b ZPC s evropským právem krajský soud především odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 2/2019-54. Na čl. 79 SFEU navazuje čl. 8 odst. 3 směrnice 2011/98/EU (dále též „Směrnice“), podle níž může být žádost považována za nepřipustnou z důvodu stanovení objemu vstupů přijímaných

pokračování

státních příslušníků třetích zemí přicházejících za účelem výkonu zaměstnání, a nemusí být z tohoto důvodu zpracována. Článek 79 odst. 5 SFEU a zejména čl. 8 odst. 3 Směrnice byly transponovány do českého právního řádu právě prostřednictvím § 181b ZPC.

[8] K tvrzení žalobce, že v souladu s unijním právem může být stanoven objem vstupů přijímaných státních příslušníků, nikoli však objem přijímaných žádostí, jak je uvedeno v § 181b ZPC a v prováděcím nařízení vlády, krajský soud uvedl, že se o žádný rozpor nejedná. Jestliže evropské právo stanoví možnost omezit počet vstupů (tedy skutečně udělených pobytových oprávnění), tím spíše umožňuje omezit počet žádostí o tato pobytová oprávnění. Neobstojí ani konstrukce žalobce obsažená v jeho replice, že dle čl. 8 odst. 3 Směrnice jsou členské státy povinny nejprve žádost přijmout a teprve poté ji mohou označit za nepřipustnou, neboť nic takového z uvedeného ustanovení nevyplývá.

[9] Samotný § 181b ZPC ani prováděcí nařízení vlády nejsou založeny na diskriminačních prvcích. K žalobcem namítanému diskriminačnímu stanovení kvót českou právní úpravou z důvodů místa jeho bydliště, krajský soud uvedl, že bydliště nepředstavuje diskriminační kritérium, které by Listina základních práv EU či česká Listina zakazovaly. Má-li Česká republika oprávnění při regulaci migračních toků na své území rozlišovat dle svých potřeb mezi občany různých zemí, pak tím spíše jí takové oprávnění náleží při rozlišování cizinců dle míst, odkud skutečně pocházejí, resp. kde bydlí.

[10] Krajský soud vyhodnotil jako účelovou argumentaci žalobce, že v důsledku stanovení kvót pro jednotlivé zastupitelské úřady dochází k nepřímé diskriminaci na základě rasy, barvy pleti, sociálního původu, jazyka, či místa narození. Jestliže je dovoleno rozlišovat cizince na základě státní příslušnosti nebo bydliště, nelze jen z tohoto postupu současně dovozovat nedovolené rozlišování (nepřímou diskriminaci) na základě rasy, barvy pleti, sociálního původu, jazyka, či místa narození.

[11] Námitku zásahu do práva na podnikání vietnamských občanů – zaměstnavatelů v České republice krajský soud taktéž neshledal důvodnou. Žalobce totiž není oprávněn hájit práva jiných osob a v České republice nepodniká, takže do jeho práva dle čl. 26 odst. 1 Listiny nemohlo být nijak zasaženo. Soud pro nadbytečnost neprováděl k důkazu dokumenty poskytnuté Úřadem vlády a Ministerstvem vnitra předložené žalobcem.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[12] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) **kasační stížnost**. Za nesprávný označil názor soudu, že nemůže dojít k porušení čl. 4 odst. 2 a čl. 36 odst. 1 a 4 Listiny, protože svoje právo zaručené v čl. 36 odst. 1 Listiny může stěžovatel uplatnit tím, že podá nepřijatelnou žádost. Takový závěr je sice formálně správný, ale z hlediska materiálního právního státu protiústavní. Smyslem čl. 36 odst. 1 Listiny totiž je zajistit právo podat žádost, o které může být meritorně rozhodnuto. Pokud toto právo má být omezeno, musí se tak stát podle čl. 4 odst. 2 a čl. 36 odst. 4 Listiny zákonem, a nikoli nařízením vlády č. 220/2019 Sb.

[13] Jestliže soud došel k závěru, že jeho žádost o zaměstnaneckou kartu měla být posouzena jako nepřijatelná, měl správní rozhodnutí orgánů obou stupňů zrušit z důvodu nicotnosti s ohledem na § 169h odst. 5 ZPC.

[14] Stanovené kvóty jsou určeny pro všechny žadatele bez ohledu, zda jsou zařazeni do nějakého vládního programu či nikoli. Pokud tedy stěžovatel svoji žádost podal v době, kdy kvóta 200 zaměstnaneckých karet stanovená pro ZÚ ČR v Hanoji nebyla naplněna, může být jeho žádost přijata a projednána bez ohledu na to, že není účastníkem žádného vládního programu. Pokud soud došel k závěru, že program není právním předpisem, měl se přezkoumatelným způsobem vyjádřit i k tomu, zda tento program může zasahovat do práv a povinností stěžovatele, když na stěžovatelův úkor je v právním v nařízení vlády č. 220/2019 Sb. pro účastníky programu vyhrazena kvóta na ZÚ ČR v Hanoji ve výši 200 žádostí ročně.

[15] Program Klíčový a vědecký personál, na který nařízení vlády č. 220/2019 Sb. odkazuje, ani usnesení vlády č. 581/2019, kterým byl tento program schválen, nemají povahu obecně závazného právního předpisu a nebyly vydány ve formě nařízení vlády. Žalobce poukázal na bod 23 rozsudku NSS č. j. 1 Azs 56/2019-50 a namítl, že vláda svým usnesením nemůže zasahovat do práv a povinností jednotlivců, protože v případě Programu vědecký a klíčový personál se nejedná o obecně závazný právní předpis. Vláda by tak svým pouhým usnesením zasahovala do ústavního práva na přístup k orgánům veřejné moci zaručeného v čl. 36 odst. 1 Listiny. Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 30. 4. 1998, sp. zn. I ÚS 482/97, uvedl, že usnesení vlády má povahu interního rozhodnutí a nemá povahu právní normy, a tedy ani právní závaznost vůči třetím osobám. Tzv. programy schválené vládou upravují práva a povinnosti zaměstnanců a zaměstnavatelů, ačkoli nemají formu nařízení vlády ve smyslu čl. 78 Ústavy, ani jiného obecně závazného právního předpisu, a rovněž proto jsou protiústavní. Nejedná se tedy o pouhý nástroj politiky zaměstnanosti, jak uvádí v bodu 33 napadeného rozsudku krajský soud. Stěžovatel poukázal na obsah Programu vědecký a klíčový personál a konstatoval, že fakticky obsahuje úpravu práv a povinností, včetně procesního postupu, ačkoli nemá formu právního předpisu. Nemůže proto mít dopad do práv a povinností a stanovit kvóty, což znamená, že kvótu 200 žádostí ve vztahu k ZÚ v Hanoji je třeba posuzovat jako kvótu pro veškeré žádosti o zaměstnaneckou kartu, bez ohledu na to, zda žadatel je účastníkem nějakého programu vlády či nikoli. V rámci této kvóty proto byl oprávněn podat svoji žádost i stěžovatel.

[16] Není zřejmé, proč soud argumentuje tím, že v rámci kvót dochází k rozlišování mezi žadateli na základě státní příslušnosti. Pokud soud nezná důvod ke stanovení kvóty ve výši 0 pro žadatele o běžnou zaměstnaneckou kartu na ZÚ ČR v Hanoji, nemůže dojít k závěru, že tento důvod není zakázanou diskriminací. Rozhodnutí krajského soudu je proto nepřezkoumatelné.

[17] Stěžovatel dále vyjádřil nesouhlas se závěrem krajského soudu, že § 181b ZPC a nařízení vlády č. 220/2019 Sb. nejsou protiústavní a jsou v souladu s právem EU. Pokud má vláda skutečně právo omezovat podávání žádostí o některé druhy pobytových oprávnění, musí tak činit transparentním způsobem v souladu s čl. 78 Ústavy. Ustanovení § 181b odst. 1 písm. c) ZPC i kvóty stanovené nařízením vlády č. 220/2019 Sb. jsou

pokračování

protiústavní, protože umožňují bez jakýchkoliv zákonných kritérií zcela neprůhledně a libovolně omezovat žadatele o některá pobytová oprávnění ve výkonu jejich práva zaručeného v čl. 36 odst. 1 Listiny, a to pouze na základě místa bydliště, které určuje místní příslušnost zastupitelského úřadu k osobnímu podání jejich žádosti podle § 169g ZPC.

[18] Tato úprava též odporuje požadavkům čl. 8 odst. 3 a bodům 29 a 31 odůvodnění Směrnice. Dále neodpovídá čl. 79 odst. 5 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále též „SFEU“) a čl. 21 Listiny základních práv Evropské unie, protože nestanoví celkový počet (objem) žádostí o zaměstnaneckou kartu, kterým je možné vyhovět, ale stanoví kvóty pro počet přijímaných žádostí bez přezkoumatelných kritérií pro některé zastupitelské úřady, aniž by však celkový počet vstupů omezovala, když pro mnoho zastupitelských úřadů žádné kvóty stanoveny nejsou a žádosti o zaměstnanecké karty je možné podávat bez omezení (§ 2 odst. 2 nařízení vlády č. 220/2019 Sb.).

[19] Žadatelé jsou přitom diskriminováni na základě místa bydliště vzhledem k místní příslušnosti zastupitelských úřadů, která je stanovena v § 169g ZPC. Kvóta ve výši 0 stanovená nařízením vlády č. 220/2019 Sb. pro „běžné“ zaměstnanecké karty podávané na ZÚ ČR v Hanoji nad rámec žádostí žadatelů zařazených do tzv. „Programu klíčový a vědecký personál“, není nijak odůvodněna. Z nařízení vlády není zřejmý žádný legitimní cíl této kvóty, k jehož dosažení je kvóta přiměřená a nezbytná.

[20] Ustanovení § 181b ZPC a nařízení vlády č. 220/2019 Sb. jsou natolik nekonkrétní, že nesplňují požadavek čl. 78 Ústavy. Vláda kvóty stanovené svým nařízením nijak neodůvodnila. Jejich odůvodnění jí neukládá ani zákon, neboť § 181b ZPC neobsahuje žádné meze a kritéria, která by vládu při stanovení kvót jakkoli omezovala a ukládala jí stanovit kvóty transparentně. Přitom na základě tohoto ustanovení jsou určité skupiny cizinců bez přezkoumatelných důvodů vyloučeny z výkonu práva zaručeného čl. 36 odst. 1 Listiny. Česká právní úprava tedy odporuje procesním zárukám stanoveným v čl. 8 Směrnice, jak je vykládá NSS v rozsudku ze dne 27. 4. 2022, č. j. 7 Azs 209/2021-33.

[21] Stanovení kvóty podle čl. 8 odst. 3 Směrnice nemůže sloužit k jiným účelům než k ochraně pracovního trhu. Pokud kvóta slouží k jinému účelu a není stanovena jako celková kvóta platící pro všechny cizince hodlající vstoupit na území ČR za účelem výkonu zaměstnání, nejedná se o „objem stanovených vstupů“ ve smyslu čl. 8 odst. 3 Směrnice.

[22] Kvóty stanovené nařízením vlády omezující počty podávaných žádostí o zaměstnanecké karty zasahují nejen do práv žadatelů, kterým kvóta znemožňuje podání žádosti, ale i do práva jejich zaměstnavatelů na podnikání zaručeného čl. 26 odst. 1 Listiny. V České republice totiž existuje celá řada zaměstnavatelů se specifickým oborem podnikání, která si nemůže pracovní síly zajistit z řad občanů ČR. Jedná se např. o vietnamské restaurace a bistra. Pokud jsou § 181b ZPC a nařízení vlády 220/2019 Sb. protiústavní pro rozpor s čl. 26 Listiny ve vztahu k zaměstnavateli žadatele, nemohou se aplikovat ani vůči němu. Vládní programy, přestože nemají formu právního předpisu, zvýhodňují zaměstnavatele, kteří jsou do nich zařazeni před zaměstnavateli, kteří jejich podmínky nesplňují. Jedná se o nerovnost při výkonu práva na podnikání zaručeného čl. 26 Listiny vzniklou v důsledku omezení, které není stanoveno zákonem.

[23] Nález Ústavního soudu Pl. ÚS 26/16 v odst. 111 a 112 řeší obdobnou situaci, kdy zákon neobsahuje žádné mechanismy a omezení pro vládu při vydávání vládního nařízení. I když se názory Ústavního soudu týkají evidence tržeb, jsou podle stěžovatele obecně platné i pro právní úpravu kvót v § 181 ZPC a nařízení vlády č. 220/2019 Sb.

[24] V **doplnění kasační stížnosti** ze dne 28. 11. 2024 stěžovatel poukázal na závěry uvedené v bodech 29 a 30 rozsudku NSS č. j. 5 Azs 284/2013-35 v nichž soud ohledně transparentnosti kvót vycházel z předpokladu, že jsou stanoveny na základě jednání tripartity, což však neodpovídá skutečnosti. Ve skutečnosti nikdy žádná tripartitní jednání ohledně kvót neproběhla. Vláda jakožto předkladatel návrhu zákona č. 176/2019 Sb. v důvodové zprávě nepravdivě uváděla, že kvóty budou stanoveny transparentně v rámci tripartity.

[25] Žalovaný ve **vyjádření ke kasační stížnosti** poznamenal, že stěžovatel opomíjí, že nepřijatelnost žádosti o zaměstnaneckou kartu z důvodu naplnění kvót je stanovena v souladu s unijním právem, a ZPC tudíž je plně v souladu s ústavním pořádkem. V bodu 29 rozsudku krajský soud vyjádřil, že stěžovateli nic nebrání podat žádost o zaměstnaneckou kartu osobně, musí však být srozuměn s tím, že s ohledem na stanovenou nulovou kvótu bude jeho žádost shledána nepřijatelnou. Stěžovatel ovšem tuto námitku před krajským soudem neuplatnil a kasační soud by se jí neměl zabývat. Pokud judikatura potvrdila ústavnost a zákonnost nařízení vlády č. 220/2019 Sb. (viz např. rozsudek NSS č. j. 4 Azs 14/2022-34), nemůže být rozporována zákonnost a ústavnost vládních programů pracovní migrace, které jsou vydávány v rámci pravomoci státu regulovat vstup cizinců na území České republiky. Stěžovatel nadto nepodal žádost v rámci žádného vládního programu, a tedy nemůže být zasaženo do jeho práv či povinností a tato námitka jde nad rámec tohoto řízení. Krajský soud se vypořádal s námitkami stěžovatele stran diskriminace v souladu s dosavadní judikaturou (např. usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2041/22, rozsudek NSS č. j. 4 Azs 14/2022-34, rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 54 A 95/2019-61 či rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích č. j. 57 A 39/2019-53). Krajský soud potvrdil, že § 181b ZPC ani prováděcí nařízení nejsou založeny na diskriminačních prvcích a stanovení různých kvót pro jednotlivé zastupitelské úřady závisí na úvaze vlády. Regulace ekonomické migrace je politickým rozhodnutím vlády. K námitce rozporu české právní úpravy s čl. 8 odst. 3 Směrnice žalovaný poukázal na bod 53 rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích č. j. 57 A 39/2019-53, v němž mimo jiné vyslovil, že umožňuje-li čl. 79 odst. 5 SFEU stanovit hmotněprávní limity pro počet vstupů, tím spíše členským státům umožňuje omezit počet žádostí. V rozsudku č. j. 7 Azs 209/2021-33 Nejvyšší správní soud neuvedl, že by česká právní úprava byla v rozporu s unijním právem. Prováděcí nařízení vlády č. 220/2019 Sb. nepřekračuje zmocnění uvedené v § 181b ZPC, které umožňuje vládě stanovit kvóty pro jednotlivé zastupitelské úřady a pro v zákoně vymezené druhy pobytového oprávnění.

III. Posouzení kasační stížnosti

[26] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační

pokračování

stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[27] Kasační stížnost není důvodná.

[28] Podle § 181b odst. 1 ZPC, *vláda nařízením stanoví maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce na příslušném zastupitelském úřadu, jde-li o žádosti o a) vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, b) povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování, nebo c) zaměstnaneckou kartu.*

[29] Podle odst. 2 téhož paragrafu, *v případě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání a zaměstnaneckých karet může být maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce na příslušném zastupitelském úřadu, dále rozvržen na maximální počet žádostí o víza k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání a o zaměstnanecké karty, které lze podat v rámci jednotlivých vládou schválených programů, a maximální počet ostatních žádostí o víza k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání a zaměstnaneckou kartu.*

[30] V posuzované věci se jedná o posouzení, zda Velvyslanectví České republiky v Hanoji postupovalo správně, když usnesením podle § 169d odst. 3 ZPC zamítlo žádost stěžovatele o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu. Žádost stěžovatel zdůvodnil tím, že je povinen žádost podat osobně a předem si sjednat termín k osobnímu podání žádosti o zaměstnaneckou kartu, přičemž však velvyslanectví žádnou registraci neumožňuje a výslovně uvádí na svých webových stránkách: „Na základě nařízení vlády České republiky č. 220/2019 Sb., ze dne 26. 8. 2019 Velvyslanectví České republiky v Hanoji nepřijímá žádosti o zaměstnaneckou kartu mimo uvedené vládní programy“. V důsledku zamítnutí této žádosti stěžovatele velvyslanectví řízení o žádosti o zaměstnaneckou kartu podle téhož ustanovení ZPC zastavilo.

[31] Jak již Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. 3. 2021, č. j. 1 Azs 367/2020-41, „vymezení typových případů, za nichž je důvodné od osobního podání žádosti upustit, se Nejvyšší správní soud opakovaně věnoval. Jde především o případy, kdy by bylo trvání na osobním podání žádosti tvrdé a nerozumné (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2015, č. j. 6 Azs 77/2015-36, ze dne 27. 7. 2016, č. j. 10 Azs 219/2015-67, či ze dne 8. 9. 2016, č. j. 10 Azs 163/2016-37). Žadatel musí rovněž uvést konkrétní důvody, proč právě jeho případ má být oním „odůvodněným případem“, v němž nemá správní orgán trvat na osobním podání žádosti.“ V rozsudku ze dne 31. 5. 2011, č. j. 9 Aps 6/2010-106, NSS dále uvedl: „Prostřednictvím daného institutu lze tedy zohlednit situace, které budou cizinci důvodně bránit v osobním podání žádosti přímo na zastupitelském úřadě. O jaké typové případy v praxi půjde, zda se má jednat pouze o případy překážek osobní účasti, které jsou na straně cizince, nebo též o případy překážek na straně zastupitelského úřadu, zákon o pobytu cizinců žádným způsobem ani neupravuje ani nenaznačuje. Každé takové posouzení tedy závisí na úvaze zastupitelského úřadu, který by měl při svém rozhodování zohlednit všechny v daném čase a dané zemi existující podstatné okolnosti.“ V rozsudku NSS ze dne 9. 8. 2018, č. j. 9 Azs 213/2018-22, se dále vysvětluje, že „pojmem „odůvodněný případ“ není redukován pouze na existenci omezení

způsobených zdravotním stavem, ale jde rovněž o situace, kdy je dostupnost zastupitelského úřadu objektivně velmi ztížena; lze uvažovat i o situaci, kdy samotný zastupitelský úřad může mít např. natolik závažné provozní problémy, že nebude možné jej osobně navštívit“.

[32] Nejvyšší správní soud dále připomíná závěry ustálené judikatury, dle kterých v případě řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty dle § 42g zákona o pobytu cizinců nejde o rozhodování o „právním nároku“ cizince. „Zaměstnanecká karta je zvláštním typem pobytového oprávnění relativně komplexně upraveným v § 42g zákona o pobytu cizinců. Systematika zákona naznačuje, že jde o zvláštní typ pobytu na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Jakkoli zákon v těchto věcech výslovně nestanoví správní uvážení správního orgánu, nenárokovanost výsledku tohoto řízení (tj. ne/vydání zaměstnanecké karty) plyne ze systematiky zákona o pobytu cizinců a především z ústavního principu svrchovanosti státu (čl. 1 odst. 1 Ústavy). Projevem tohoto principu je i možnost regulovat migraci a rozhodování státu o tom, kteří cizinci mohou vstupovat na jeho území (...). Rozhodování o takovýchto žádostech musí být prosto svévole, systém projednávání žádostí má být založen na předchozím stanovení férových a rozumně splnitelných pravidel podávání žádostí a průběžném prověřování, že tato pravidla jsou v praxi také dodržována (rozsudek rozšířeného senátu ze dne 30. 5. 2017, čj. 10 Azs 153/2016-52, č. 3601/2017 Sb. NSS, bod 57, srov. též bod 101 tamtéž)“ (rozsudek NSS ze dne 7. 2. 2022, č. j. 10 Azs 438/2021 - 47).

[33] Pro posouzení věci je podstatné, že dne 31. 7. 2019 nabyl účinnosti § 181b ZPC, jenž zmocňuje vládu nařízením stanovit počet žádostí o zaměstnaneckou kartu, které je možné podat na konkrétním zastupitelském úřadě. Následně dne 1. 9. 2019 nabylo účinnosti nařízení vlády č. 220/2019 Sb., v jehož příloze 2 je uveden maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze podat v rámci období 1 roku na zde uvedených zastupitelských úřadech.

[34] Závěr krajského soudu, že ustanovení § 181b ZPC ani prováděcí nařízení vlády č. 220/2019 Sb. neomezují stěžovatelovo právo na přístup k orgánům veřejné moci zaručené čl. 36 odst. 1 Listiny, je zcela správný a není protiústavní. Toto právo stěžovatele omezeno ani narušeno nebylo. Nejednalo se o situaci, kdy by stěžovatel svou žádost podat nemohl, jelikož stěžovateli nic nebránilo, aby svou žádost o zaměstnaneckou kartu na Velvyslanectví ČR v Hanoji podal. S tvrzením stěžovatele, že smyslem čl. 36 odst. 1 Listiny je zajistit právo podat žádost, o které musí být meritorně rozhodnuto, Nejvyšší správní soud nesouhlasí, neboť součástí práva na přístup k orgánům veřejné moci není určitý (meritorní) způsob vyřízení žádosti.

[35] Stěžovatelem tvrzený závěr krajského soudu, že žádost stěžovatele o zaměstnaneckou kartu měla být posouzena jako nepřijatelná, z rozsudku krajského soudu nevyplývá, neboť krajský soud v bodu 29 kasační stížností napadeného rozsudku pouze pro úplnost konstatoval, jakým způsobem by byla vyřízena žádost stěžovatele o zaměstnaneckou kartu, i pokud by ji podal osobně.

[36] V příloze 2 nařízení vlády č. 220/2019 Sb., ve znění účinném do 31. 10. 2022, je maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu, který lze podat v rámci daného období na Velvyslanectví ČR v Hanoji, stanoven na 200, přičemž všechny připadají na žádosti v rámci Programu vysoce kvalifikovaný zaměstnanec nebo Programu klíčový a vědecký personál.

pokračování

Pro Program kvalifikovaný zaměstnanec je stanoven počet žádostí 0. Ve vysvětlivce je uvedeno, že kvóta je určena výhradně pro žádosti podávané v rámci Programu klíčový a vědecký personál. Žádosti je tedy možné podávat pouze v naposledy uvedeném programu. Stěžovatel se proto mylí, když má za to, že stanovené kvóty jsou určeny pro všechny žadatele a jeho žádost může být přijata a projednána bez ohledu na to, že není účastníkem žádného vládního programu.

[37] Výtkou stěžovatele, že se měl krajský soud vyjádřit také k tomu, zda vládní program, který není právním předpisem, může zasahovat do práv a povinností stěžovatele, když na stěžovatelův úkor je v nařízení vlády č. 220/2019 Sb. pro účastníky programu vyhrazena kvóta na ZÚ ČR v Hanoji ve výši 200 žádostí ročně, není opodstatněná, neboť stěžovatel tuto argumentaci v řízení před krajským soudem neuplatnil. Zástupce stěžovatele pouze při jednání vznesl námitku ohledně formy Programu klíčový a vědecký personál, se kterou se krajský soud řádně vypořádal v bodu 33 kasační stížnosti napadeného rozsudku, v němž konstatoval, že se nejedná o právní předpis a je zcela na místě, aby jej vláda schválila usnesením.

[38] Stěžovatelem zmíněná skutečnost, že programy schválené vládou upravují práva a povinnosti zaměstnanců a zaměstnavatelů, včetně procesního postupu, se nedotýká práva na přístup na k orgánům veřejné moci, neboť se jedná o vymezení podmínek, za nichž je účast v programu možná. Ve splnění těchto podmínek zaměstnavatelům a zaměstnancům nic nebrání a záleží tedy výlučně na jejich vůli, zda se rozhodnou podmínky programu zúčastnit a splnit jeho podmínky. Nad rámec potřebného odůvodnění Nejvyšší správní soud konstatuje, že program do práv stěžovatele přímo nezasahuje, neboť samotné stanovení podmínek pro účast v programu takovýto zásah nepředstavuje. Schválení určitého programu, k čemuž vládu v případě zaměstnávání cizinců opravňuje § 42g odst. 5 ZPC, proto nepředstavuje zásah do práva na přístup k orgánům veřejné moci zaručeného čl. 36 odst. 1 Listiny. K uvedenému Nejvyšší správní soud dodává, že program i kvóta platí pro všechny žadatele stejným způsobem. Neobstojí proto tvrzení stěžovatele, že kvóta byla vyhrazena na jeho úkor.

[39] Stěžovateli je na místě přisvědčit potud, že Program klíčový a vědecký personál ani usnesení vlády č. 581/2019, kterým byl tento program schválen, nemají povahu obecně závazného právního předpisu a nebyly vydány ve formě nařízení vlády. To však neznamená, že jsou protiústavní, jak usuzuje stěžovatel v kasační stížnosti. Zákonná úprava totiž dává vládě pravomoc schvalovat tyto programy (§ 120 zákona č. 435/2004, o zaměstnanosti, § 42g odst. 5 ZPC), jakožto nástroj politiky zaměstnanosti a řízení ekonomické migrace, přičemž nestanoví, že by se tak mělo stát ve formě právního předpisu.

[40] Poukaz stěžovatele na bod 23 rozsudku NSS ze dne 6. 6. 2019, č. j. 1 Azs 56/2019-50, není pro posuzovanou věc přílehlavý, neboť v této věci se Nejvyšší správní soud zabýval závazností usnesení vlády za předchozí právní úpravy, kdy ZPC neobsahoval § 181b opravňující vládu nařízením stanovit maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku a situace, kdy přidělování termínu k osobnímu podání žádosti bylo pro tento druh pobytového oprávnění dočasně pozastaveno na základě usnesení vlády České republiky ze dne 18. 7. 2018, č. 474, k imigraci do České republiky z Vietnamu – shrnutí situace a bezpečnostních rizik. Přílehlavý pro posuzovanou věc není ani poukaz stěžovatele na

usnesení Ústavního soudu ze dne 30. 4. 1998, sp. zn. I ÚS 482/97, neboť to se týkalo usnesení vlády ze dne 5. 11. 1997, č. 699/97, které se od prováděcího nařízení vlády č. 220/2019 Sb. liší tím, že mělo povahu interního rozhodnutí a stanoviska vlády učiněného v rámci pravomoci týkající se vnitřní úpravy chodu vládních prací.

[41] K námitce stěžovatele, že program nemůže vyhrazovat kvóty, Nejvyšší správní soud konstatuje, že program tak nečiní. Kvóty stanoví nařízení vlády č. 220/2019 Sb., vydané na základě zákonného zmocnění v § 181b ZPC, které vládu opravňuje rozvrhnout počet žádostí o zaměstnaneckou kartu v rámci jednotlivých vládou schválených programů. Závěr stěžovatele, že kvótu 200 žádostí ve vztahu k ZÚ v Hanoji je třeba posuzovat jako kvótu pro veškeré žádosti o zaměstnaneckou kartu, bez ohledu na to, zda žadatel je účastníkem nějakého programu vlády či nikoli, nemá žádnou oporu v ZPC ani v nařízení vlády č. 220/2019 Sb. Jak již bylo uvedeno výše, ze zmíněného nařízení vlády je bez jakýchkoliv pochybností zřejmé, že kvóty se vztahují k jednotlivým zde uvedeným programům.

[42] Ke konstatování stěžovatele, že není zřejmé, proč soud argumentuje tím, že v rámci kvót dochází k rozlišování mezi žadateli na základě státní příslušnosti, postačuje uvést, že krajský soud k tomuto závěru dospěl v bodu 39 rozsudku při vypořádání námítky, že je stěžovatel diskriminován.

[43] Logický a správný je i závěr krajského soudu v bodu 43 napadeného rozsudku, že nulová kvóta pro žádosti o běžnou zaměstnaneckou kartu stanovená pro ZÚ v Hanoji je důsledkem aplikace § 181b ZPC a prováděcího nařízení vlády č. 220/2019 Sb., je ve spojení se závěrem uvedeným v bodu 30 rozsudku, že konkrétní kvóta je politickým rozhodnutím vlády, následně vtěleným do nařízení, které není vláda povinna odůvodňovat. Neobstojí proto ani námitka stěžovatele, že pokud soud nezná důvod ke stanovení kvóty ve výši 0 pro žadatele o běžnou zaměstnaneckou kartu na ZÚ v Hanoji, nemůže dojít k závěru, že tento důvod není zakázanou diskriminací, a rozhodnutí krajského soudu je proto nepřezkoumatelné.

[44] Mechanismus a kritéria, na základě nichž vláda svým nařízením stanoví konkrétní kvóty, popisuje důvodová zpráva k zákonu č. 176/2019 Sb., na kterou krajský soud přílehlavě poukázal v bodech 24 a 25 svého rozsudku. Skutečnost, že konkrétní kritéria, podle kterých vláda stanoví kvóty, nejsou uvedeny v ZPC ani v nařízení vlády, nezakládá jejich protiústavnost, neboť v ZPC plně postačuje uvést obecně zmocnění k vydání nařízení vlády. Ta poté o kvótách v případě potřeby rozhodne. Jak již přílehlavě konstatoval krajský soud, jedná se o posuzování limitů ekonomické migrace, o nichž si každý stát rozhoduje autonomně. S ohledem na široký prostor pro uvážení v oblasti ekonomické migrace nelze považovat za protiústavní, pokud ZPC vládě nestanovil bližší mantinely pro stanovení kvót. Zmínit lze v této souvislosti také rozsudek ze dne 14. 7. 2022, čj. 4 Azs 14/2022-34, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že „oprávnění k úpravě podmínek vstupu na území a přístupu na tuzemský pracovní trh vyplývá ze suverenity České republiky, kdy „Česká republika má v zásadě neomezený prostor k úvaze, nakolik umožní státním příslušníkům té či oné země pracovat či vyvíjet jinou aktivitu v České republice; svou praxi v tomto ohledu může měnit podle svých potřeb“ (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 - 52, č. 3601/2017 Sb. NSS; i zde samozřejmě míněno v mezích závazků vyplývajících z unijního práva, jakož i z ústavního pořádku ČR).“

pokračování

[45] Ustanovení § 169g ZPC určuje místní příslušnost zastupitelského úřadu k podání některých pobytových oprávnění. Platí pro všechny žadatele stejně a nebrání jim v podání žádostí. Stěžovatel proto nemá pravdu, že žadatele omezuje ve výkonu jejich práva zaručeného čl. 36 odst. 1 Listiny a diskriminuje žadatele na základě místa bydliště.

[46] Stěžovatel dále namítl, že česká právní úprava odporuje požadavkům čl. 8 odst. 3 a bodům 29 a 31 odůvodnění Směrnice. Dále podle stěžovatele neodpovídá čl. 79 odst. 5 SFEU a čl. 21 Listiny základních práv Evropské unie, protože nestanoví celkový počet (objem) žádostí o zaměstnaneckou kartu, kterým je možné vyhovět, ale stanoví kvóty pro počet přijímaných žádostí bez přezkoumatelných kritérií pro některé zastupitelské úřady, aniž by však celkový počet vstupů omezovala. Nejvyšší správní soud nepovažuje tuto argumentaci stěžovatele za důvodnou, neboť jak zdejší soud konstatoval v již citovaném rozsudku čj. 4 Azs 14/2022-34, *umožňuje-li čl. 79 odst. 5 Smlouvy o fungování Evropské unie členským státům „stanovit objem vstupů státních příslušníků třetích zemí přicházejících ze třetích zemí na jejich území s cílem hledat tam práci jako zaměstnanci nebo osoby samostatně výdělečně činné“, tedy stanovit pro počet vstupů hmotněprávní limity, tím spíše členským státům umožňuje omezit počet žádostí představujících jejich procesní odraz. Tomu ostatně odpovídá též čl. 8 odst. 3 již citované směrnice 2011/98/EU, dle kterého „[ž]ádost může být považována za nepřípustnou z důvodu stanovení objemu vstupů přijímaných státních příslušníků třetích zemí přicházejících za účelem výkonu zaměstnání, a nemusí být z tohoto důvodu zpracována.“ Právní úprava obsažená v § 169h odst. 4 a § 181b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, resp. v posuzovaném prováděcím nařízení vlády, tedy představuje implementaci shora uvedených ustanovení unijního práva. Krajský soud zcela přiléhavě konstatoval, že zákonodárce přistoupil k omezení počtu žádostí, nikoliv objemu vstupů, z důvodu kontroly nad počtem zpracovaných žádostí, tedy aby nedocházelo k překračování stanovených kvót. Stěžovatelem uváděná skutečnost, že pro mnoho zastupitelských úřadů žádné kvóty v § 2 odst. 2 nařízení vlády č. 220/2019 Sb. stanoveny nejsou, nemá pro posouzení věci význam, neboť v posuzované věci stěžovatel podal žádost na zastupitelském úřadě, pro který kvóty stanoveny byly.*

[47] Stěžovatel též namítl, že kvóta ve výši 0 stanovená nařízením vlády č. 220/2019 Sb., pro běžné zaměstnanecké karty podávané na ZÚ ČR v Hanoji nad rámec žádostí žadatelů zařazených do Programu klíčový a vědecký personál, není nijak odůvodněna. Nejvyšší správní soud konstatuje, že v tom nespatřuje pochybení, neboť se jedná o podzákonný právní předpis, který odůvodnění neobsahuje. Neobstojí ani námitka, že z nařízení vlády není zřejmý žádný legitimní cíl této kvóty, k jehož dosažení je kvóta přiměřená a nezbytná, neboť nařízení vlády bylo přijato k provedení ZPC. Ve zvláštní části důvodové zprávy k zákonu č. 176/2019 Sb., novelizujícím ZPC je cíl kvót obecně určen jako účinné řízení ekonomických migračních toků v případech, kdy je to nezbytné k ochraně zájmů České republiky. Takovýto cíl považuje soud za dostatečný pro zdůvodnění přijaté úpravy i pro její implementaci vládou, zejména s ohledem na to, že tato úprava nijak neomezuje hmotná základní práva stěžovatele. Jak bylo již výše opakovaně připomenuto, stěžovatel jako občan třetího státu nemá ústavně (ani unijně) zaručeno právo získat povolení k pobytu a k práci v České republice.

[48] Nejvyšší správní soud nesouhlasí s tvrzením stěžovatele, že § 181b ZPC a nařízení vlády č. 220/2019 Sb., jsou natolik nekonkrétní, že nesplňují požadavek čl. 78 Ústavy. Naopak, v nich obsažená právní úprava je jednoznačná, konkrétní a přehledná. Stěžovatel ostatně ani neuvádí, v čem konkrétně má být tato právní úprava podle něj nekonkrétní. Stejně tak nelze stěžovateli přisvědčit, že na základě § 181b ZPC jsou určité skupiny cizinců bez přezkoumatelných důvodů vyloučeny z výkonu práva zaručeného čl. 36 odst. 1 Listiny, neboť zmocnění vlády ke stanovení maximálního počtu žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku na příslušném zastupitelském úřadu, nemá samo o sobě žádný vliv na přístup k orgánům veřejné moci zaručený čl. 36 odst. 1 Listiny. Nejvyšší správní soud v této souvislosti znovu poukazuje na rozsudek č.j. 4 Azs 14/2022-34, v němž dospěl k závěru, že omezení přijatých žádostí vietnamských občanů o zaměstnaneckou kartu na 200 ročně představuje nezanedbatelný počet pobytových oprávnění tohoto typu vyhrazených pro občany Vietnamu, a nesouhlasil proto s argumentem stěžovatele, že toto omezení je fakticky znemožněním podat takovou žádost.

[49] V rozsudku ze dne 27. 4. 2022, č. j. 7 Azs 209/2021-33, na který poukazuje stěžovatel, se Nejvyšší správní soud k čl. 8 Směrnice vyjádřil v bodu 13, kde konstatoval, že „*sice cizinec nemá právní nárok na vstup do České republiky, ovšem má právo na spravedlivý proces při vyřizování žádosti o takový vstup (rozsudek ve věci sp. zn. 1 Azs 2/2019, bod 36). Rozhodování o takovýchto žádostech musí být prosto svévole, systém projednávání žádostí má být založen na předchozím stanovení férových a rozumně splnitelných pravidel podávání žádostí a průběžném prověřování, že tato pravidla jsou v praxi také dodržována (rozsudek rozšířeného senátu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 - 52, č. 3601/2017 Sb. NSS, bod 57, srov. též bod 101 tamtéž).*“ Právní úprava v § 181b ZPC a nařízení vlády č. 220/2019 Sb., i rozhodnutí správních orgánů v posuzované věci jsou s těmito závěry NSS souladné. Neobstojí proto argument stěžovatele, že česká právní úprava odporuje procesním zárukám stanoveným v čl. 8 Směrnice, jak je vykládá Nejvyšší správní soud v právě uvedeném rozsudku.

[50] Stěžovatel upozorňuje na to, že stanovení kvóty podle čl. 8 odst. 3 Směrnice nemůže sloužit k jiným účelům než k ochraně pracovního trhu. Nejvyšší správní soud ovšem uvádí, že účel stanovení kvót je patrný ze zvláštní části důvodové zprávy k zákonu č. 176/2019 Sb. V ní je mimo jiné uvedeno, že cílem navrhované právní úpravy je zajistit účinné řízení ekonomických migračních toků v případech, kdy je to nezbytné k ochraně zájmů České republiky. Dále se uvádí, že předkládané opatření umožní vládě regulovat zahraniční poptávku po pobytových titulech za účelem dočasné ekonomické migrace s ohledem na aktuální potřeby českého trhu práce, přičemž v mechanismu stanovení kvót bude zohledněna poptávka po pracovní síle. Uvedený účel kvót je ostatně patrný také z jejich účinků (omezení přístupu zahraničních pracovníků na území státu, resp. na český pracovní trh). Z toho je zřejmé, že účel uvedené právní úpravy je širší, než pouze ochrana trhu práce v ČR. Vláda může zohlednit i další okolnosti a zájmy (např. bezpečnostní).

[51] Neobstojí ani argumentace stěžovatele, že kvóty stanovené nařízeními vlády zasahují i do práva zaměstnavatelů na podnikání zaručeného čl. 26 odst. 1 Listiny. Krajský soud v této souvislosti přílehlavě uvedl, že stěžovatel není oprávněn hájit v tomto soudním řízení práva jiných osob.

pokračování

[52] V posuzované věci se nejedná o případ, kdy zákon zmocňoval vládu nařízením činit výjimky z povinností, které stanoví. Proto zde nelze aplikovat závěry uvedené v odst. 111 a 112 nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 26/16. Nařízením vlády č. 220/2019 Sb. stanovené kvóty na základě zákonného zmocnění v § 181b ZPC se uplatní pro všechny žadatele stejným způsobem, a nedochází tudíž ani k porušení principu rovnosti a zákazu diskriminace.

[53] Stěžovatel argumentoval, že se nedomáhá pobytového oprávnění, jak uvádí krajský soud, ale práva zaručeného v čl. 36 odst. 1 Listiny podat žádost o zaměstnaneckou kartu tak, aby o ní bylo možno meritorně rozhodnout a práva na ochranu před možnou nezákonnou diskriminací. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že v posuzované věci bylo podle § 169d odst. 3 ZPC zastaveno řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty v důsledku zamítnutí žádosti stěžovatele o upuštění od osobního podání žádosti. Posuzovaná věc se tudíž týkala právě zaměstnanecké karty, která představuje podle § 42g odst. 1 ZPC specifické povolení k dlouhodobému pobytu, o jehož vydání musí žadatel podle § 169d odst. 1 téhož zákona požádat osobně. Krajský soud proto nepochybil, když v bodu 30 rozsudku konstatoval, že žalobce se domáhá pobytového oprávnění.

[54] Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem uzavírá, že sama skutečnost, že pro Velvyslanectví ČR v Hanoji byla na základě § 181b ZPC stanovena nulová kvóta pro žádosti o běžnou zaměstnaneckou kartu, není důvodem pro upuštění od osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu podle § 169d odst. 3 ZPC. Nejedná se totiž o odůvodněný případ na straně cizince či zastupitelského úřadu, nýbrž o prostý důsledek aplikace § 181b ZPC a prováděcího nařízení vlády č. 220/2019 Sb., které nejsou protiústavní, diskriminační ani nejsou v rozporu s evropským právem. Ani skutečnost zmíněná stěžovatelem v doplnění kasační stížnosti ze dne 28. 11. 2024, že žádná tripartitní jednání ohledně kvót neproběhla, na tomto závěru nic nemění.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[55] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud ji tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[56] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. prosince 2024

Mgr. Aleš Roztočil

předseda senátu